

900 παρὰ θεῶν γέρας ἐν βροτοῖς
ἢ χειρὶ ὑπὲρ κορυφᾶς
τῶν ἐχθρῶν κρείσσω κατέχειν;
ὅ τι καλὸν φίλον αἰεί.

ἐποδ.
905 εὐδαίμων μὲν ὃς ἐκ θαλάσσης
ἔφυγε χειῖμα, λιμένα δ' ἔκιχεν·
εὐδαίμων δ' ὃς ὑπερθε μόχθων
ἐγένεθ'· ἑτέρα δ' ἕτερος ἕτερον
ὄλβῳ καὶ δυνάμει παρηλθεν.
μυρία δ' ἔτι μυρίοις
εἰσὶν ἐλπίδες· αἶ μὲν
τελευτῶσιν ἄνολβοι
βροτοῖς, αἶ δ' ἀπέβησαν·
910 τὸ δὲ κατ' ἡμᾶρ ὅτω βίотος
εὐδαίμων, μακαρίζω.

ΔΙ. σὲ τὸν πρόθυμον ὄνθ' ἄ μὴ χρεῶν ὄρᾶν
σπεύδοντά τ' ἀσπούδαστα, Πενθέα λέγω,
915 ἔξιθι πάροιθε δωμάτων, ὄφθητί μοι,
σκευὴν γυναικὸς μαινάδος βάκχης ἔχων,
μητρὸς τε τῆς σῆς καὶ λόγον κατάσκοπος·
πρέπεις δὲ Κάδμου θυγατέρων μορφὴν μιᾶ.
ΠΕ. καὶ μὴν ὄρᾶν μοι δύο μὲν ἡλίους δοκῶ,
920 δισσὰς δὲ Θήβας καὶ πόλισμ' ἐπτάστομον·
καὶ ταῦρος ἡμῖν πρόσθεν ἡγεῖσθαι δοκεῖς
καὶ σῶ κέρατα κρατὶ προσπεφυκέναι.
ἀλλ' ἢ ποτ' ἦσθα θήρ; τεταύρωσαι γὰρ οὖν.